

Văn Tình (Tình Muộn)

Contents

Văn Tình (Tình Muộn)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6

Văn Tình (Tình Muộn)

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, Nhất thụ nhất công, ngược luyến Edit: Hải Đường Tình Nguyệt Tương kiến tranh như bất kiến, Hữu tì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tinh-tinh-muon>

1. Chương 1

Hàng Châu...

Cuối thu...

Sâu tận trong khu rừng già ít người dám lai vãng, một bạch y nam tử đang tọa trong chiếc thuyền nhỏ trên mặt hồ nước xanh biếc không gợn sóng. Chẳng biết y đang nghĩ tới điều gì mà đôi mày kiếm thanh tú chợt nhíu lại, động tác tuy nhỏ nhưng lại tôn thêm vẻ kinh diễm vốn có. Đôi môi đỏ mọng như anh đào chín mùa, cặp mắt to tròn, trong veo vương chút buồn nhìn thấu tâm can kẻ khác, chiếc mũi thẳng nhỏ nhắn nằm cân đối giữa khuôn mặt, mái tóc đen tuyền dài tới tận thắt lưng được vấn sơ lên bằng cây trâm bạch ngọc đơn giản. Tất cả những nét đó dung hòa một cách hoàn hảo trên làn da mịn màng, trắng nõn. Một bộ bạch y mộc mạc làm nổi bật lên khí chất phiêu dật, thoát tục tựa thiên tiên của y.

Trời về chiều, tiết trời se lại, lạnh lạnh, tuy không đến nỗi cắt da cắt thịt nhưng cũng đủ khiến người ta rùng mình. Thế mà y thân mình đơn bạc, ngồi lặng lẽ trước cây hắc mộc huyền cầm, chừng như không có ý định rời đi. Một cơn gió nhẹ thổi qua cuốn theo vài chiếc lá phong đỏ rực. Ánh nắng cuối cùng gần sắp tắt, màn đêm dần buông, mọi thứ bỗng trở nên tịch mịch, cô liêu.

Cầm âm chợt vang lên, phá vỡ đi sự im lặng vốn đang thống trị nơi này. Tiếng đàn nhẹ nhàng, êm dịu không kém phần thánh thoát, ru hồn người trong đêm tối càng rõ hơn nữa. Không có một động tĩnh nào ngoài tiếng huyền cầm đang chơi đùa cùng với gió. Vạn vật như đang đắm chìm trong khúc “Vân Tình” xứng danh thiên thượng nhân gian tiên khúc.

2. Chương 2

Giai điệu lưu chuyển, tiếng đàn bỗng trở nên dồn dập, mạnh mẽ như thác đổ xóa tan đi những ưu phiền đau khổ chốn hồng trần, làm rực lên ý chí sống còn và niềm hy vọng vào tương lai. Càng về sau, cầm âm dần trở lại tiết tấu chậm rãi ban đầu của nó. Ẩn đâu trong đó là nỗi buồn thê lương, cảm giác luyến tiếc. Những thứ gì đã mất đi sẽ mãi mãi không thể nào có lại được. Tại sao khi con người ta đánh mất đi thứ gì đó thì mới biết quý trọng nó?

Tiếng đàn đã dứt nhưng lòng người còn chưa dứt...

Một lúc lâu sau, bạch y nam tử mới ngẩng đầu lên, tay rời khỏi huyền cầm. Mây kiếm cũng đã giãn ra một chút ít. Có lẽ, y đã đưa những suy tư, tâm sự của mình vào cầm âm theo gió bay đi. Đời người có bao nhiêu năm, tội gì cứ mãi trói buộc mình vào cái vòng lẩn quẩn của cuộc sống.

-Đã có nhâ ý đến đây, vì có gì lại không ra mặt?

Bộp.. bộp... tiếng vỗ tay kéo dài từ đuôi thuyền lên tận gian giữa nơi y ngồi thì mới dừng. Vị khách không mời cũng theo đó mà lộ mặt

-Xin thứ lỗi, vì tại hạ vẫn còn đang đắm trong mỹ âm tuyệt vời từ tiên khúc của huynh đài nên không kịp ra bái kiến. Mong huynh đài không để bụng.

Ngụy biện... bạch y nam tử hừ một tiếng, từ từ xoay người lại đối diện với tên kia. Kỳ thực, từ lúc chiều, y đã cảm nhận được khí tức của hắn nên mới ngồi trong thuyền chờ đợi thử xem hắn muốn giở trò gì. Nào ngờ trời đã sụp tối mà vẫn không thấy hắn hành động, đoán rằng hắn hình như cũng không có ý xấu gì, vì y tuyệt không cảm nhận được một tia sát khí từ hắn nên y cũng làm ngơ. Nhưng sức chịu đựng cũng có hạn. Hắn từ lúc đến đây, thủy chung cứ nhìn chăm chăm vào y, một khắc cũng không rời khiến y có chút khó chịu. Tuổi y cũng không còn nhỏ nữa để chơi cái trò mèo vờn chuột ngàn năm cũ rích kia nữa.

-Không cần đông dài, ngươi đến đây có mục đích gì?

3. Chương 3

Ánh nền mờ mờ trong gian thuyền cũng đủ để y nhìn rõ tướng mạo của hắc. Ngũ quan tinh xảo, song nhãn lúc nào cũng hàm chứa ý cười, khóe môi khinh dương ngạo nghễ. Một bộ hắc y độc màu làm nền cho cái khí chất bá đạo bức người không ngừng tỏa ra từ hắc.

-Chẳng có ý gì, tại hạ không may bị lạc đường đến nơi này. Trời đã tối, không biết huynh đài có thể thương lòng mà cho tại hạ tá túc lại một đêm hay không?

Y nhìn hắc một hồi lâu, không nói gì, chỉ xoay người dùng khinh công đạp mũi thuyền hướng tới một trạch tử u tĩnh bên bờ hồ. Hắc y nam tử thấy y hành động vô lễ như thế cũng không sinh khí, ngược lại tiểu ý tràn đầy khuôn mặt. Hắc cũng nhún người đuổi theo bạch y nam tử. Giang hồ đồn đại quả thật không sai, “Lãnh diện Diêm Vương” Thư Vân võ nghệ trác tuyệt, thiện âm dụng độc, lãnh tính, lãnh tình. Mười tám tuổi trong vòng trên dưới trăm chiêu đã đánh bại đồng thời phe đi võ công chưởng môn phái Côn Lôn, Nga Mi, Không động, Thiếu Lâm ... khiến các vị này xấu hổ, nhục nhã, chậu vàng rửa tay, thoái ẩn giang hồ. Tương truyền rằng y là môn đệ còn sống duy nhất của Liệt Hồng giáo; ma giáo đã từng làm mưa làm gió, tắm máu giang hồ tám năm về trước. Hắc mộc huyền cầm trong tay y là cổ vật của tiền giáo chủ, trong đó có cất giấu bí kiếp võ công thượng thừa có thể thống trị võ lâm. Cũng vì điều đó mà y không ngừng bị truy sát, vì trả thù cũng có mà vì ngại vàng minh chủ cũng có.

Phong diệp nương gió mà xoay tròn trên không tạo ra vũ điệu vui mắt rồi rơi dần xuống nước. Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, y dùng lực điểm nhẹ trên chiếc lá, phong diệp như lưỡi dao sắt bén, xé gió mà lao vun vút về hắc y nam tử phía sau, ý đồ muốn cản đường. Hắc không tránh né, cũng không hoảng sợ mà chỉ mỉm cười, người ta đã có đại lễ đón tiếp mà hắc lại không đáp trả thì còn gì là đạo lý. Đối tư thế, mũi chân hắc đạp ngay giữa trọng tâm của chiếc lá, khe hích nó một cái, phong diệp liền bay ngược trở về chỗ cũ. Hai bên cứ triển miên trả lễ với nhau như vậy cho đến lúc đặt chân vào bên trong trạch tử.

-Người có thể ngủ trên tháp thượng ở phòng ngoài.

Nói rồi, y thẳng bước tiến vào phòng mình, không thèm ngoảnh mặt lại nhìn hắc, nếu không, y đã có thể thấy được nụ cười gian xảo của hắc y nam tử.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy đã là gần chính Ngọ. Y có phần ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên y ngủ sâu và dài đến vậy, có lẽ là do hôm qua vận sức nhiều quá chăng? Chợt có mùi thơm xộc vào mũi làm y thanh tỉnh đến bảy phần. Bước chân ra ngoài đã thấy hắc ngồi ngay tại bàn, ánh mắt sáng rực lên khi nhìn thấy y, làm y không khỏi liên tưởng đến hình ảnh một chú chó nhỏ đang vẫy đuôi đợi chủ.

-Ta đi loanh quanh bên ngoài, tìm được chút măng non và rau dại. Người mau đến đây nếm thử xem măng chúc này có ngon hay không?

Chần chờ một hồi, y cũng vươn tay đón nhận chén chúc từ hắc. Ngon thật! Nhìn hắc cả lơ phát phơ vậy mà cũng thiện trù nghệ ghê gớm. Mùi măng quyện với các loại rau khác thật là thơm, chín mà không nhừ. Đã bao lâu rồi y mới được ăn một chén chúc nóng và ngon đến như vậy? Trong lòng chợt dâng lên một cổ tư vị không rõ tên.

4. Chương 4

Ngày tháng cứ thế trôi dần, thấm thoát gần một tháng từ ngày hấn bước chân vào trạch tử này. Sự im lặng vốn có đã bị hấn hủy hoại hoàn toàn bằng những câu chuyện không đầu không đuôi trên chốn giang hồ mà hấn lượm lặt được, hay chỉ đơn giản là những gì hấn thấy lúc đi hái rau, nhất nhất đều kể lại với y. Y cũng không thấy phiền khi hấn cứ quẩn lầy y không rời. Hấn muốn kể, muốn nói gì là chuyện của hấn, còn y muốn nghe, muốn để trong lòng hay không là chuyện của y. Cũng có lúc y hỏi hấn vì sao hấn cứ lưu lại nơi này, không tự tìm đường ra khỏi rừng, thì hấn lại chưng ra bộ mặt ngây thơ vô tội mà trả lời y.

-Chính là ta không biết đường a. Nơi này rừng sâu, nhiều thú dữ như thế, lỡ ta bị tụi nó ăn thịt thì sao? Chỉ bằng người dẫn ta ra đi.

Y lặng im không đáp. Kì thật, có khi hấn ở đây cũng tốt, ngày ba bữa cơm có người lo, cơm nóng canh ngon, trời lạnh có người giúp y mặc thêm áo. Y đã một mình sống lặng lẽ suốt mấy năm qua, hấn thì như ngọn gió lạ thổi đi sự cô đơn nơi y. Nhưng cũng có điều y không hiểu, hai người hoàn toàn xa lạ, ngay cả tên hấn, y còn không biết, hấn là ai, thân phận ra sao, y không hỏi hấn cũng không nói. Vậy vì cớ gì mà hấn lại luôn chăm sóc, lo lắng cho y?

Ngày lại qua ngày, chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày mười lăm tháng bảy. Đạo gần đây, khu rừng vốn yên tĩnh thường xuyên có người tới lui, tuy không lộ mặt nhưng y vẫn cảm nhận được khí tức của bọn họ. Nơi này cũng không tiện ở lâu được nữa.

Sáng hôm đó, sau khi dùng điểm tâm xong, y nói với hấn:

-Người lo thu dọn, trưa nay ta sẽ dẫn người ra khỏi rừng.

-A!?!

-A cái gì, chẳng lẽ người không muốn?

-Không phải, ta chỉ là không ngờ phải chuẩn bị đi gấp vậy thôi.

-Chẳng còn cách nào khác, ta cũng có việc phải rời khỏi nơi này một thời gian. Đi hay không là quyền của người, ta không quản.

-Người đi đâu?

-Giang Nam

-Vừa hay, người ta cần phải gặp cũng ở Giang Nam. Người làm ơn thì cho trót. Đi cùng ta đến Giang Nam được không? Ta không rành đường, lỡ có người bắt cóc thì ta biết gọi ai đây?

-.....

Hai bên song nhãn đấu với nhau một hồi rất cuộc thì y cũng phải chịu theo ý hấn, cùng nhau đi Giang Nam. Rong ruổi mấy ngày đường dài thì cũng tới nơi. Dọc đường đi, tất cả mọi thứ đều có hấn lo, từ việc đặt phòng, thanh toán tiền thức ăn cho đến những lúc ngủ ngoài trời phải đốt lửa phòng thú dữ... y đều không phải mó tay vô bất cứ thứ gì. Hóa ra dẫn theo hấn cũng có lợi.

Hai người đến một khách điểm hạng sang nằm ở Tây môn thành Giang Nam, đặt hai gian phòng thượng hạng sát nhau. Ban đầu, hấn nằng nặc đòi ở chung phòng với y nhưng khi thấy hàn khí từ y tỏa ra mỗi lúc một dữ dội thì hấn đành phải cúi đầu thần phục. Đêm đầu tiên cả hai đi đường đều mệt nên quyết định đi nghỉ sớm. Khi tắt cả mọi vật đắm chìm trong sự tĩnh lặng của màn đêm huyền bí thì có vài tên hắc y nhân men theo cửa sổ đột nhập vào phòng hấn.

-Ngay cả phòng của ta mà cũng dám vào, chẳng lẽ người coi phó cung chủ ta không ra gì?

-Thỉnh người thứ tội, chúng thuộc hạ chỉ theo lệnh mà làm – một tên hắc y nhân dẫn đầu bình tĩnh đáp lời.

-Lệnh của ai?

-Bẩm, của cung chủ.

-Hấn lệnh ra sao?

-Hỏi phó cung chủ, người sai thuộc hạ tới chuyển lời nhắc nhở phó cung chủ hãy mau hoàn thành nhiệm vụ, giết Thư Vân, mang bí kiếp võ công về Túc Túc Cung phục mệnh. Nếu phó cung chủ cứ dây dưa, chần chờ như vậy thì người mệnh chúng thuộc hạ cứ thẳng tay giải quyết tên Thư Vân kia.

-Hừ, về báo lại với cung chủ, ta tự có chủ trương, người không phải lo, còn nữa, Thư Vân là của ta, chỉ có ta mới có thể động thủ. Các người dám động đến một sợi tóc của y thì mạng của các người cứ chờ người đến lấy đi.

-Tuân lệnh.

-Còn không mau rút?

Mấy tên hắc y nhân mau chóng biến mất, vô thanh vô thức. Hắc ngòi đó, mắt nhìn vào bức tường giáp với phòng bên cạnh, ánh mắt xa xôi, đắm chìm trong suy tư. Trong cơn gió nhẹ giữa đêm, ẩn chứa đâu đó tiếng thở dài.

Đêm đó có hai người không ngủ...

5. Chương 5

Liên tiếp mấy ngày sau, hắc đều đặn mỗi sáng đánh thức y dậy, cùng nhau dùng điểm tâm rồi đi dạo, thăm thú các danh cảnh ở Giang Nam. Y cũng không phản đối, mọi thứ đều để hắc quyết định. Có thể là bởi vì y còn tham luyện một chút ôn nhu này của hắc.

Chớp mắt, ngày mười lăm tháng bảy đã đến, sáng sớm hôm đó, y tự mình thức dậy, dợm bước xuống lầu, cứ tưởng hắc còn đang ngủ thì ngờ đâu hắc đã sớm dậy, đợi sẵn dưới lầu với một bàn đầy thức ăn.

-Người có việc phải đi à?

-Ân.

-Đi đâu?

-Thăm cố nhân.

Cả hai không nói gì, chỉ ngồi vào bàn dùng bữa sáng. Lát sau y đứng dậy, toan bước đi nhưng chợt nhớ ra cái gì liền quay lại nói với hắc.

-Người không cần phải đi theo, ta tự biết lo. Người cũng nên đi gặp người mà người cần gặp đi.

Nằm ngoài tây môn thành Giang Nam có một khu rừng trúc nhỏ, xanh biếc. Cố nhân mà y muốn gặp luôn ở nơi đó. Trên đường đi, y thuận tiện ghé mua một giỏ hoa lưu ly, loại hoa nhỏ nhắn màu xanh tím nhạt thoạt nhìn vui mắt mà người đó rất thích. Xế trưa, lúc đến nơi, y liền bắt đầu công việc dọn dẹp đầu tiên của mình. Những dây leo mọc quanh bị bức quăng qua một bên, hé lộ ra một tấm bia đá cũ kĩ, sần màu, dường như lâu lắm rồi mới có người tới đây. Trên mộ bia đề hai chữ “Y Lệ”. Tay mân mê tấm bia mộ, y thì thầm điều gì không rõ. Những bông hoa lưu ly nhỏ xíu theo gió bay tung lên cao. Y lặng lẽ đứng trước ngôi mộ, mỉm cười, trên mặt vẫn còn vương nét sầu bi, cứ thế mấy canh giờ nữa trôi qua, y vẫn đứng đó, ánh mắt xa xăm, u uất.

Hoàng hôn đã buông, đổ rục cả một góc trời, se se lạnh. Y vẫn không có ý định rời đi. Bỗng từ phía sau nổi lên một tiếng thở dài, hắc tay cầm áo khoác, tiến đến quàng vào người y.

-Còn nói là tự biết lo, người xem, trời đã lạnh thế mà không mang theo áo ấm. Một thân đơn bạc như vậy, đổ bệnh thì biết làm sao?

Y quay lại nhìn hắn, đôi mắt trong veo đượm buồn như ngày ấy, lúc hắn thấy y đơn độc ngồi trong thuyền, đáng vẻ tịch mịch cô đơn làm đau lòng người.

-Quay về thôi, trời tối rồi.

Y khẽ gật đầu, cùng hắn quay về. Tối đó, bầu trời quang đãng không chút mây. Y không ngủ được, bèn mang theo mấy bình Nữ Nhi Hồng phi thân lên mái nhà của khách điểm uống rượu, ngắm trăng. Khó có đêm nào trăng tròn và sáng vằng vặc như đêm nay, ánh trăng huyền ảo phủ lên mọi vật một tấm áo bàng bạc, lung linh mờ ảo. Sự tĩnh lặng này khiến y bình tâm lại, tất cả mọi chuyện cứ như mới xảy ra ngày hôm qua, chậm chậm quay ngược lại.

-Rượu ngon mà không có bạn hiền bồi, còn gì là vui.

Chẳng biết từ khi nào hắn xuất hiện sau lưng y, tay cầm theo mấy bình Quế Hoa Tửu nức mùi thơm. Ngồi xuống bên cạnh, hắn đưa y một vò, rồi cùng nhau uống. Đã uống hết số Nữ Nhi Hồng mang theo, giờ lại thêm Quế Hoa Tửu, tửu lượng của y cũng không cao gì, hai gò má dần dần ửng đỏ, dưới ánh trăng càng thêm phiêu nhiên động lòng người. Hắn nhìn y như thế, thở dài, kéo y sát lại mình, đầu tựa vai, cùng ngắm trăng. Không ai nói lời nào, chỉ im lặng mà dựa vào nhau.

-Vì sao lại không nói tiếng nào?

-Vì cảm thấy người cần sự yên tĩnh.

-Người... có vẻ rất hiểu ta.

-Cũng không hẳn lắm.

-Có muốn nghe chuyện xưa hay không?

Không đợi hắn trả lời, y đã nói tiếp, “Ta là Thư Vân, trên giang hồ danh xưng “Lãnh diện Diêm Vương” còn Y Lệ, cố nhân mà ta thăm chiều nay chính là bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Ta vốn là cô nhi, được giáo chủ Liệt Hồng giáo nhận về dưỡng dục, truyền nghề. Từ nhỏ ta đã được huấn luyện làm sát thủ, lãnh huyết vô tình, cái gọi là thất tình lục dục ta không hề có khái niệm. Bấy tuổi luyện xong bộ kiếm pháp “Lạc Xuân Thương”, tám tuổi nhận nhiệm vụ đầu tiên là diệt trừ huynh đệ đồng môn dám phản bội lại giáo chủ. Ta vẫn còn nhớ cảm giác đầu tiên khi cầm kiếm giết người. Máu tươi bắn đầy mặt khiến ta buồn nôn, mỗi lần nhìn thấy cơm canh là cảnh tượng thấy người chết đông làm ta không thể nào nuốt nổi thứ gì. Lúc đó Y Lệ xuất hiện, dỗ dành ta, nói chuyện với ta, mới khiến ta trong vô thức quên đi cảnh tượng ấy. Nàng rất giống người, thích nói, suốt ngày cứ nhăng nhút quanh ta đôi lúc làm ta nhức cả đầu, cá tính thẳng thắn, muốn gì nói đó, thích chăm sóc người khác. Lớn lên chút nữa, Y Lệ hằng ngày nấu cơm cho ta ăn, vốn là con gái cưng của giáo chủ, không phải động vào thứ gì mà nay lại ngày ngày xuống bếp,

mặt dính đầy lọ đen vẫn vui vẻ làm những món mà ta thích. Ta luôn hỏi vì cái gì nàng lại làm thế thì lúc nào câu trả lời của nàng đều là vì thích ta. Thích là gì, ta hỏi lại, nàng chỉ cười mà không đáp, nói sau này ta sẽ hiểu. Mỗi lần năm mới đến nàng đều may áo mới tặng ta. Đến năm ta mười sáu tuổi, trong lễ Nguyên tiêu, nàng tặng ta chiếc khăn thêu dòng “Nguyên làm chim liền cánh, cây liền cành”, ta đọc câu đó xong, nàng liền đỏ mặt, chạy mất. Ta đem câu đó đi hỏi sư huynh. Các huynh ấy cười ha hả, bảo Y Lệ đã yêu ta, còn hỏi ta có yêu nàng không? Ta bối rối, nàng là người rất quan trọng, giúp đỡ ta rất nhiều khi ta gặp khó khăn. Ta quý trọng nàng, cái đó có phải là yêu hay không, ta không biết. Khi ta còn chưa cho nàng một câu trả lời thỏa đáng thì một tháng sau đó, tổng đà bị bát đại phái bao vây tấn công, ý đồ một người cũng không cho thoát. Rõ ràng có thể dùng địa đạo bí mật mà ra ngoài, thoát khỏi truy đuổi, vì cố gì nàng lại quay ngược vào trong, thay ta đỡ một kiếm đánh lên. Máu thấm đầm cả bạch y nhuộm màu đỏ sẫm. Ta như điên lên, ôm nàng mở đường máu đánh ra ngoài. Cuối cùng cũng thoát ra được đến khu rừng trúc kia. Ta định ôm nàng đi tìm đại phu nhưng Y Lệ cản lại. Nàng mỉm cười nhìn ta, hồng ti theo khóe miệng trào ra, lòng ta đau như cắt. Nàng nói đây là điều cuối cùng mà nàng có thể làm vì ta, mong ta hảo hảo sống tiếp, còn nữa, nàng biết ta không hề yêu nàng, có chăng cũng chỉ coi nàng như muội tử mà thôi. Nàng ở bên kia sẽ cầu chúc cho ta có thể tìm được một người ta khiến ta có thể khóc, có thể cười, có thể đau, một người mà ta yêu. Trong huyền cầm thật ra không có cất giữ bất kì bí kíp nào, nó là vật dụng của Y Lệ, hằng ngày nàng vì ta mà tấu đàn. Ta lúc nào cũng mang theo bên người như là một cách tưởng nhớ.”

Y vừa dứt lời, bàn tay choàng qua người y siết chặt thêm chút nữa, như muốn ôm y vào lòng. Ngẩng đầu lên nhìn hấn, y hỏi:

-Người có thể nói cho ta biết, tình là gì? Yêu là gì?

Hấn nhìn y một lúc, rồi đôi môi hấn chợt hạ xuống môi y, mềm mại, ấm áp. Hấn khẽ mơn trớn, dùng đầu lưỡi khắc họa hình dáng đôi môi của y rồi tiến dần vào trong, khám phá khoang miệng còn vương vị rượu. Một lúc lâu sau, hấn mới buông y ra thở dốc. Cất giọng khàn khàn, hấn nói,

-Người muốn biết tình là gì, yêu là gì phải không? Đêm nay ta sẽ nói cho người biết!

Nói rồi, hấn nhẹ nhàng bế y lên, dùng khinh công quay trở lại phòng mình, đặt y xuống giường, tay khẽ phát nhẹ, màn trướng buông xuống, che đi cảnh xuân tình bên trong.

Đêm dài, chỉ mới bắt đầu...

Sáng hôm sau, lúc y tỉnh lại đã là quá Ngọ, cả người nhức mỏi, nặng nề, nhất là nơi thắt lưng, có cảm giác như đã gãy đôi ra, đứng không nổi. Hấn ngồi cạnh bên giường, đỡ y dậy, uy y ăn mấy miếng cháo. Đến khi khí tức của y khá hơn rồi thì mới để y nằm xuống lại.

-Ta có việc phải đi, trong vòng bảy ngày sẽ quay về, thời gian này ta đã dặn tiểu nhị ngày ba bữa mang cơm lên phòng, người phải hảo hảo tịnh dưỡng đợi ta về đó, biết không?

Thấy đôi mắt trong veo của y hiện lên một tia lo lắng, bàn tay trong vô thức nắm chặt tay áo của hấn

không rời, khiến trong lòng hắn tràn đầy thương yêu. Hắn ôn nhu, nhẹ vuốt gương mặt nhỏ nhắn của y, “Người có mang theo Đoạn Tình hay không?” Thấy y thần sắc nghi hoặc nhìn mình, hắn bật cười “thể gian ai cũng biết “Lãnh diện Diêm Vương” có tài dụng độc, “Đoạn Tình” là tối độc được mà y sở chế, người trúng độc tuy không có dấu hiệu bất thường nhưng sau bảy ngày nếu không có thuốc giải thì tứ chi sẽ sưng phồng lên, các khớp xương bị độc vật ăn mòn, mục ruỗng, không thể cử động, cả người lở loét hôi thối, độc công phá tâm mạch, vỡ tim mà chết. Để chứng minh rằng ta sẽ quay về, trước mặt người ta liền uống một Đoạn Tình, thuốc giải người giữ, sau bảy ngày ta sẽ quay về lấy thuốc giải. Còn nếu không thì ta là kẻ bội tín, đáng bị trừng phạt, chết cũng còn nhẹ.” Y còn chưa kịp nói gì thì hắn đã từ trong bao hành lý của y lấy ra hai viên thuốc, một trắng một đen. Đưa viên đen cho y, còn hắn nuốt vào viên trắng. “Thuốc giải người cầm lấy đi, ta phải đi bây giờ, chậm trễ thì sẽ hỏng việc. Bảy ngày nữa, hẹn người ở khu rừng trúc.” Nói đoạn, hắn xoay người dùng khăn công phi thân đi, để mặc y ngồi đó, ngơ ngác.

Một ngày, hai ngày, rồi lại ba ngày. Cảm giác nhớ nhung ăn mòn vào tâm trí y. Nhớ nụ cười đầy ôn nhu, nhớ những lúc chiều tà hắn vì y choàng thêm áo, nhớ cái dáng hắn loay hoay trong bếp nấu món măng chúc mà y thích ăn, nhớ cả những lời ôn nhu đêm đó hắn thì thầm vào tai. Nhớ đến nỗi y cơ hồ muốn điên lên. Đây có phải là cái gọi là tương tư không nhỉ. Viên thuốc đen trong tay, y cứ mở rồi lại nắm không biết bao nhiêu lần. Dù rất muốn đi tìm hắn nhưng y lại sợ nếu hắn trở về mà lại không có mình thì sao? Kì thật, thân phận của hắn, từ lần đầu gặp mặt, y đã biết. Y sống xa lánh thế sự nhưng không có nghĩa là y không biết. Trên giang hồ, chỉ có phó cung chủ của Túy Tuyết Cung, Lạc Nhã lúc nào cũng chỉ vận một bộ hắc y. Hơn nữa, trong lúc thi triển khinh công, y đã có ý thăm dò, Phong diệp rất nhỏ, mà hắn lại có thể đoán ra được trọng tâm của lá, điểm lực tán đi, khiến phong diệp tán công ngược lại mình. Đây là một chiêu trong bộ pháp “Đăng Thủy” trấn danh giang hồ của Túy Tuyết cung. Đồng thời, cuộc nói chuyện đêm đó giữa hắn và hắc y nhân, y cũng nghe được, không sót một chữ. Nhưng y quyết định thử, lấy tính mạng mình cược với sự ôn nhu chân thành của y, dấu sao y cũng chẳng còn điều gì lưu luyến nhân gian này nữa.

Bảy ngày dài đằng đẵng cuối cùng đã trôi qua. Y trả phòng, mang theo hành trang đến khu rừng trúc ước hẹn. Y đã quyết định, nếu hắn trở lại thì y sẽ cùng hắn đi tới chân trời góc biển, còn nếu không thì y sẽ quy ẩn sơn cốc, mãi mãi ko bước chân vào chốn phong trần này.

Lúc y vừa đến thì đã có người đợi sẵn ở đó, là hắn, y run run, đồ vật trong tay rơi xuống hết, trong đầu chỉ còn lại cảm giác nhớ nhung đến phát cuồng của bảy ngày vừa qua. Hắn mỉm cười, gương mặt có phần hốc hác, hắc y trong gió phiêu bay. Mắt dâng lên một tầng nhiệt, y chạy lại ôm hắn, vùi đầu vào lồng ngực rộng rãi kia. Chợt, y cảm thấy cả người mình ướt át, bàn tay cũng đầm nước. Y buông hắn ra, ánh mắt ngơ ngác nhìn lại lòng bàn tay của mình, màu đỏ thẫm dưới ánh nắng chói chang của mặt trời càng thêm quỷ dị lóa mắt. Ngược lên, tơ máu từ trong khóe miệng trào ra, hắn ngã quỵ trước mặt y. “Không ngờ cung chủ lại hạ thủ bất lưu tình, nhưng từ giờ về sau, trên giang hồ sẽ không một người nào dám đối với Thư Vân có ý đồ xấu nữa.” “Lạc Nhã... ta không cần...” Y cuống cuồng, ôm hắn vào lòng, tay lần mò tìm lấy hoàn đan chữa thương mang theo bên người, mở áo hắn ra thượng dược. Khắp cả người không nơi nào lành lặn, những vết roi, vết chém đã làm độc, sung huyết cả lên, vết thương nặng nhất có lẽ là nơi bụng, một kiếm xuyên qua. Tay y run run rắc thuốc cầm máu. Hắn lắc đầu, cầm tay y đặt một nụ hôn lên đó.

-Ta yêu người!

-Ta... biết!

-Người có yêu ta không?

-.....

Một giọt lệ rơi xuống trên khuôn mặt không còn huyết sắc của hắn. Là y đang khóc đó ư? Lần đầu tiên trong cuộc đời y rơi lệ, trái tim như bị ai dùng dao hung hãn đâm xuống trầm nhất.

Đau ...

-Không cần phải nói nữa. Ta đã hiểu. Ta gặp ngươi, nhất kiến chung tình, một ôm định chung thân. Nực cười phải không, nhưng ta rất muốn xóa đi nét buồn vương vấn trên gương mặt ngươi, làm tan đi vẻ tịch mịch cô liêu. Nếu có kiếp sau, ta chỉ xin ông trời cho ta một lần nữa được gặp ngươi, cùng ngươi đi hết con đường hồng trần này, ngươi có nguyện ý hay không?

-Ta... nguyện ý!

Hắn cười, nụ cười chứa đầy hạnh phúc. Khẽ khàng nắm lấy hai tay y nhẹ nhàng hôn lên đó một lần nữa, đây có lẽ là chút ấm áp cuối cùng mà hắn có thể cho y.

-Ta buồn ngủ quá, ngươi có thể tấu lại bản nhạc đầu tiên mà ngươi đàn vào ngày chúng ta gặp nhau để ru ta ngủ hay không? Khúc “Vân tình” ấy.

Y gật đầu, để đầu hắn gối trên đùi mình, bày ra huyền cầm, bàn tay run rẩy lướt trên cầm huyền, thanh âm thê lương vang lên. Hắn mỉm cười, nhắm mắt lại. Bầu trời đang quang đãng chói chang bỗng dưng có mây đen kéo đến. Một lát sau mưa như trút nước, nước mưa hòa lẫn cùng nước mắt.

Mặn chát...

Tiếng đàn vừa dứt, y liền đặt hắn xuống đất, đem cầm để trước mộ bia của Y Lệ, quỳ xuống bái nài ba lạy, “Cảm ơn nàng, Y Lệ, cuối cùng ta cũng có thể kiếm một người khiến ta cười, ta khóc, ta đau. Kiếp này ta đã nợ nàng quá nhiều, kiếp sau ta đã hứa cùng hắn đi suốt con đường hồng trần, chỉ đành mang tội phụ bạc nàng. Xin nàng hãy tha thứ cho sự ích kỷ cuối cùng này của ta!”

Nói rồi, y đứng dậy đỡ hắn cùng rời đi trong màn mưa, đến một hang động nhỏ khuất nằm sâu trong núi không ai biết. Nắm lấy tay của Lạc Nhã, Thư Vân từ trong áo lấy ra một viên thuốc màu đen, “Có lẽ, ngay từ đầu gặp ngươi, ta cũng đã nhất kiến chung tình, nhưng ta ngu ngốc không hiểu cảm giác của chính mình. Lạc Nhã, ta yêu ngươi. Ta biết ngươi yêu ta, vì nếu không yêu, ngươi đã không nắm lần bảy lượt hộ vệ ta thoát khỏi sự truy đuổi của Túy Tuyết Cung, nếu không yêu ta, mỗi sáng ngươi cũng không cần thức dậy tìm hái rau rừng làm cho ta những món mà ta thích ăn nhất, nếu không yêu ta, ngày ấy ngươi cũng sẽ không lo lắng cho an nguy của ta mà mang áo khoác tìm ta khắp nơi, nếu không yêu ta, ngươi cũng sẽ không cố gắng dắt ta đi dạo, kể cho ta nghe những câu chuyện cười để giúp ta xua tan đi nỗi cô đơn trong lòng. Giờ thì ta đã hiểu, tất cả những đau đớn, hạnh phúc, thương yêu, bảo vệ, mặn ngọt, chua chát... đều ở trong chữ tình. Kiếp sau, ta nguyện cùng ngươi nắm tay đi hết con đường này. Ngươi nhất định phải đợi ta ở cầu Nại Hà. Mạnh Bà Thang, ngươi tuyệt đối không được uống trước.” Y nuốt đi viên thuốc màu đen trong tay mình, “Có lẽ ngươi không biết, thuốc giải của Đoạn Tình chính là Tuyệt Hồn, cả hai thứ đều là tối độc được trên thế gian.”

Tình đã chết, hồn còn sống được sao?

Ta bị ám-ảnh....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tinh-tinh-muon>